

Važan je izvozni predmet bilo drvo, koje se također dosta izvozilo u Dubrovnik. Pod kojim uvjetima i na koji se način dozvoljava sječa i izvoz drva strancima, o tom smo govorili u poglavlju o šumarstvu. Sad možemo spomenuti, da je dubrovačko malo vijeće 5. srpnja 1379. odredilo, da nijedan stanovnik dubrovačke republike ne smije ići na sječu drva u Korčulu bez dozvole istog malog vijeća. Drvo se sjeklo kao gorivni i građevni materijal. Ono je bilo važno u Korčuli za brodograditeljski obrt, a upotrebljavalo se i za pravljenje vapnenicâ (klačinâ). Uza svu veliku količinu drveta u Korčuli imamo slučaj, da kamenar Ivan Antunov iz Vienne g. 1390. uvozi drvo iz Mljeta i Hvara. Zanimljivo je i to, da g. 1360. dopušta dubrovačko malo vijeće, da se za crkvu sv. Vlaha u Korčuli izveze iz Dubrovnika drvenog materijala. Možda je to bila kakva specijalna vrsta.

Važan proizvod, koji se dobivao iz drveta, bila je paklina, koja bijaše predmet unutrašnje i izvanjske trgovine, a služila je i za brodogradnju.

Kazali smo, od koje je velike važnosti bilo stočarstvo u ekonomiji otoka Korčule. Očekivali bismo dakle, da je morala postojati i trgovina stokom i stočarskim proizvodima. Ipak o tom nema mnogo spomena u arhivskim knjigama. Navodi se g. 1385. izvoz škopaca, a jednom su prilikom poslani magarci na prodaju u Stonski rat. Katkad se čak uvozila u grad Korčulu stoka za klanje sa suprotne pelješke strane.

Od stočarskih je proizvoda najvažniji sir, koji se izvezio. Tako se u travnju g. 1319. i u veljači 1329. spominje izvoz korčulanskog sira u Dubrovnik. Između ostalog spominjemo, kako g. 1383. korčulanski vikar Ivan de Fumatis Zadraniin dobavlja dva puta sir za Senj (u svibnju i lipnju). Isti vikar iste godine u mjesecu lipnju sklapa ugovor s dva trgovca iz Venecije, prema kojemu ova dvojica daju 9000 libara sira, a vikar isto toliko, i krcaju u lađu trgovca Paskvala (jednog od njih) u svrhu zajedničkog trgovanja; s ovom količinom sira imaju poći u luke Napuljskog kraljevstva i tamo ga prodavati; poslije izvršene prodaje moraju se vratiti u Korčulu i dati vikaru njegov dio dobitka. Poslije je izašla zabrana prodaje sira na veliko strancima, a bilo je dopušteno prodati im samo jedan komad za vlastitu porabu. Ova je zabrana uvedena i kao poglavlje 38. u zbirku reformacija. Kad je izdana, nije naznačeno, ali je sigurno postojala već prije siječnja g. 1405., budući da